

Seria
Arsène Lupin

**FEMEIA
CU DUBLU SURÂS**

Redactor: Ecaterina Giurgiu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Concept grafică *Seria Arsène Lupin*: Valentin Tănase

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LEBLANC, MAURICE

Femeia cu dublu surâs / Maurice Leblanc ; trad. din lb.
franceză: Gabriel Mălăescu. - București : Cișmigiu Books,
2022

ISBN 978-606-28-1557-8

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.133.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062815578

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Maurice Leblanc
La femme aux deux sourires
1933
Bibebook, www.bibebook.com

Copyright © 2022
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

MAURICE LEBLANC

**FEMEIA
CU DUBLU SURÂS**

Traducere de Gabriel Mălăescu

CÎȘMIGIU
books

Capitolul I

Rana misterioasă

Drama, cu împrejurările care o pregăteau și cu peripețiile din care este compusă, poate fi rezumată în câteva pagini, fără a exista riscul de a lăsa în umbră nici cel mai mic episod de care ar trebui ținut cont pentru a ajunge la adevărul greu accesibil.

Totul s-a petrecut în cel mai simplu mod posibil. Nu existase vreo prevestire a răului, nici vreo sugestie a șocului ce urma. Nicio adiere nu vestise furtuna. Nimeni nu simțise vreo teamă, vreo neliniște exagerată; nu existase nicio îndoială în inimile celor care au fost spectatorii uimiți ai aceluia eveniment, atât de banal în sine, dramatic, dar și atât de tragic din pricina misterului de nepătruns care l-a înconjurat.

Iată faptele: domnul și doamna de Jouvelle și oaspeții pe care îi găzduiau în castelul din Volnic, în ținutul Auvergne – un conac uriaș cu turnuri, cu acoperiș din țigla roșie – fuseseră cu toții în Vichy, la un concert al minunatei cântărețe Élisabeth Hornain. În ziua următoare, 13 august, la invitația doamnei de Jouvelle, care o cunoscuse pe Élisabeth înainte ca ea să divorțeze de bancherul Hornain, aceasta a venit să ia prânzul, castelul nefiind despărțit de Vichy decât de vreo doisprezece kilometri.

Prânzul fusese foarte vesel. Soții de Jouvelle, gazde strălucite, își făcuseră datoria cu farmec și cordialitate. Oaspeții, opt la număr, se întrecuseră în vervă și în spirit. Aceștia erau trei cupluri tinere, un general în rezervă, și

marchizul Jean d'Erlemont, un bărbat distins, de vreo patruzeci de ani, cu maniere cărora puține femei le puteau rezista.

Dar omagiul acestor zece persoane, efortul lor de a plăcea și de a străluci se îndreptau către Élisabeth Hornain, de parcă, în prezența ei, nu putea fi rostit niciun cuvânt care să nu aibă menirea de a o face să zâmbească sau de a-i atrage privirea. Ea, la rândul ei, nu încerca nici să placă, nici să strălucească. Nu lăsa să-i scape decât fraze destul de rare, care aveau bun-simț, finețe, dar niciun fel de spirit sau de strălucire. La ce bun? Ea era frumoasă. Frumusețea ei ținea loc de orice. Chiar dacă ar fi rostit cuvinte de înțelepciune profundă, ele s-ar fi pierdut în strălucirea frumuseții ei. Înaintea ei, nu te gândeai decât la aceasta, la ochii ei albaștri, la buzele senzuale, la strălucirea tenului, la forma chipului ei. Chiar și la teatru, în ciuda vocii calde și a talentului de artist liric, ea cucerea, în primul rând, prin forța de a fi frumoasă.

Purta mereu haine foarte simple, care nu s-ar fi făcut remarcată nici dacă ar fi fost mai elegante, pentru că nu te gândeai decât la grația trupului, la armonia gesturilor și la splendoarea umerilor ei. În jurul gâtului avea coliere minunate, care se întrețeau unele cu altele într-o dezordine strălucitoare de rubine, smaralde și diamante. Dacă o complimentai, ea îți curma admirația cu un zâmbet:

– Bijuterii de recuzită... dar recunosc că sunt niște imitații reușite.

– Aș fi jurat... spuneai.

Ea afirma:

– Și eu... și toată lumea se lasă păcălită de ele.

După prânz, marchizul d'Erlemont făcu niște manevre atât de iscusite, încât reuși să o țină departe de ceilalți și să discute față în față. Ea îl asculta cu interes și cu un aer oarecum visător.

Ceialți oaspeți formau un grup în jurul doamnei de Jouvelle, pe care această separare părea să o supere.

– El își pierde timpul, murmura ea. O cunosc pe Élisabeth de ani buni. Nicio speranță pentru amorezi. Este o statuie frumoasă, indiferentă. Ei, bunule domn, îți poți juca mica ta comedie și poți face cele mai bune trucuri... Dar degeaba!

Erau toți așezați pe terasă, la umbra castelului. O grădină vastă se prelungea la picioarele lor, desfășurându-și în bătaia soarelui liniile drepte, peluzele verzi, aleile cu nisip galben, răzoarele plantate cu tise tunse. În capăt, grămada de ruine ale vechiului castel, ale turnurilor, ale temniței și ale capelei se înălța pe mai multe nivele, deasupra unor movile, sau urca pe cărări, printre frunze de laur, de buxus și de ilex.

Locul inspira măreție și putere, iar spectacolul căpăta cu atât mai mult un caracter aparte, știind că dincolo de aceste ruine se afla hăul unei prăpăstii. Pe latura cealaltă, cădeau vertical într-o râpă ce înconjura domeniul și pe fundul căreia vuiiau, la o adâncime de cincizeci de metri, apele tumultuoase ale unui torent.

– Ce cadru! spuse Élisabeth Hornain. Și când te gândești la cartonul pictat al decorurilor noastre! La zidurile din țesătură tremurătoare și la arborii decupați din tapițerie!... Ar fi frumos să joci aici.

– Ce vă împiedică să cântați aici, măcar o melodie, Élisabeth? întrebă doamna de Jouvelle.

– Vocea se pierde în această imensitate.

– Nu a dumneavoastră, protestă Jean d'Erlemont. Și ar fi atât de frumos! Oferiți-ne această imagine!

Ea râdea. Căuta scuze și încerca să scape din mijlocul tuturor acelor oameni care insistau și o implorau.

– Nu, nu, spuse ea... am făcut rău că am vorbit așa... așa fi ridicolă... așa părea atât de fragilă!...

Dar împotrivirea ei slăbea. Marchizul o luase de mână și încerca să o facă să-l urmeze.

– Veniți... vă arăt eu drumul... Veniți... ne-ați face o atât de mare plăcere!

Ea încă ezita, apoi, hotărându-se:

– Fie! Însotți-mă până la poalele ruinelor!

Odată luată decizia, ea porni prin grădină, încet, cu acea alură dezinvoltă și bine ritmată care îi era caracteristică pe scenă. La capătul peluzelor, ea urcă cinci trepte de piatră care duceau la terasa opusă celei a castelului. Urmă altele trepte, mai înguste, cu un parapet format din ghivece cu mușcate și vase din pietre antice. O cărare mărginită de aucuba se lăsa pe partea stângă. Ea se întoarse, urmată de marchiz, și dispăru după perdeaua de arbuști.

După o clipă, a fost văzută, singură de această dată, urcând alte trepte, abrupte, în vreme ce Jean d'Erlemont traversa din nou adâncimea grădinii. În cele din urmă, ea reapăru, mai sus, pe un teren plat pe care se înălțau trei arcuri gotice ale unei capele demolate și, mai departe, un zid de iederă ce acoperea spațiul gol din spatele lui.

Ea se opri. Stând în picioare pe o movilă care arăta ca un piedestal, ea părea foarte înaltă, de proporții supraumane și, când întinse brațele și începu să cânte, umplu cu gestul și cu vocea ei cercul uriaș de frunziș și de granit care îmbrățișa cerul albastru.

Domnul și doamna de Jouvelle și oaspeții lor ascultau și priveau cu chipurile pline de încântare și cu acea impresie care lasă, înăuntrul nostru, amintiri ce nu pot fi uitate. Servitorii castelului, lucrătorii fermei care se întindea într-o parte până la zidul domeniului și vreo zece țărani din satul vecin se adunaseră pe la toate porțile și pe la toate colțurile masivului și fiecare simțea frumusețea magică a acelei clipe.

Ce anume cânta Élisabeth Hornain, nu prea se știa. Melodia urca și cobora în note grave, ample, tragice uneori, dar palpitând de speranță și de viață. Și, dintr-odată...

Trebuie să ținem seama că scena se petrecea într-o siguranță absolută și că nu exista niciun motiv, omenește posibil, ca ea să nu se încheie în aceeași siguranță. Ceea ce se petrecu fu brusc, imediat. Dacă erau diferențe între senzațiile trăite de spectatori, n-a apărut niciuna în certitudinea pe care fiecare a avut-o – și pentru care ar fi jurat – că totul a fost ca o explozie pe care nu poți să o ghicești sau să o prevezi (aceeași expresie fiind folosită în mărturiile lor).

Da, brusc, se produse catastrofa. Vocea magică amuți. Statuia vie care cânta acolo, în acel spațiu protejat, se clătină pe pedestalul ei de ruine și se prăbuși, fără vreun strigăt, fără vreun gest de groază, fără vreo mișcare care să trădeze apărarea sau suferința. Toți avură imediat convingerea că nu existase nici luptă, nici agonie și că nu urmau să găsească în acel loc o femeie care murea, ci o femeie pe care moartea o lovise într-o secundă.

De fapt, când ei ajunseră pe platoul superior, Élisabeth Hornain zăcea inertă, lividă... Congestie cerebrală? Criză cardiacă? Nu. Sângele curgea din abundență pe umărul ei gol și pe gâtul ei.

Văzură imediat acel sânge roșu care șiroia. Și constatară, în același timp, acel lucru inexplicabil pe care cineva îl rosti într-un strigăt de uluire:

– Colierele au dispărut!

Ar fi plictisitor să amintim detaliile unei anchete pe care, la vremea respectivă, toată lumea o urmărea cu pasiune. Anchetă inutilă, de altfel, și terminată rapid. Magistrații și polițiștii care o conduceau se loviră de la început de o poartă închisă, împotriva căreia toate

eforturile lor fură zadarnice. Toți avură impresia clară că nu puteau face nimic. O crimă, un furt. Asta era tot.

Era vorba, indiscutabil, despre o crimă. Dar nu se găsi nicio armă, niciun proiectil, niciun asasin. Totuși, nimeni nu se gândea să nege crima. Din patruzeci și doi de martori, cinci afirmau că văzuseră un fulger, undeva, fără ca aceste cinci afirmații să coincidă în ceea ce privea locul și direcția aceluia fulger. Ceilalți treizeci și șapte nu văzuseră nimic. La fel, trei persoane pretindeau că auziseră zgomotul surd al unei bubuituri, însă ceilalți treizeci și nouă nu auziseră nimic.

În orice caz, crima se afla în afara oricărei îndoieli, pentru că exista o rană. O rană teribilă, îngrozitoare, rana pe care ar fi provocat-o în partea superioară a umărului stâng, chiar la baza gâtului, un glonț monstruos. Un glonț? Dar ar fi trebuit ca trăgătorul să fi fost cocoțat pe ruine, într-un loc mai înalt decât cântăreața, și ca acel glonț să fi pătruns adânc în carne și să fi provocat răni interne, ceea ce nu se întâmplase.

Ai fi zis, mai degrabă, că rana, din care sângele se scursese, ar fi fost cauzată de o unealtă contondentă, un ciocan sau o bătă. Dar cine mânuise acel ciocan sau acea bătă? Și cum ar fi putut rămâne nevăzut un asemenea gest?

Și, pe de altă parte, ce se întâmplase cu colierele? Dacă avusese loc o crimă și dacă avusese loc un furt, cine le comisese? Și ce miracol îi permisese atacatorului să scape, având în vedere că unii dintre servitori, aflați la anumite ferestre de la ultimul etaj, nu o scăpaseră din ochi pe cântăreață, nici platoul pe care ea cânta, nici trupul ei în vreme ce se prăbușea, nici cadavrul ei când zăcea pe pământ? Având în vedere că toți acești oameni ar fi văzut, fără nicio îndoială, venirea și plecarea unui om, fuga sa printre stânci, goana lui disperată?... Având în vedere că, în spate, decorul ruinelor se sfârșea într-o faleză abruptă

care era pur și simplu imposibil de escaladat sau de coborât?...

Fusese el ascuns pe sub iederă, sau prin vreun șanț? Cercetară vreme de două săptămâni. Fu trimis de la Paris un tânăr polițist, ambițios și zelos, Gorgeret, care reușise deja câteva lovituri de maestru. Chinuri zadarnice. Investigații fără rezultat. Cazul fu clasat, spre marea mâhnire a lui Gorgeret, care promise să nu-l abandoneze.

Îngroziți de această dramă, domnul și doamna de Jouvellé părăsiră Volnic, anunțându-și categoric dorința de a nu mai reveni. Castelul fu scos la vânzare, cu tot cu mobilă, așa cum era.

Cineva îl cumpără, șase luni mai târziu. Nu se știa cine, maestrul Audigat, notarul, negociind vânzarea în mare taină.

Toți servitorii, fermierii, grădinarii fură concediați. Numai turnul mare, sub care se afla poarta, era locuit de un individ în vârstă, care se instalase acolo împreună cu soția: Lebardon, fost jandarm. Trecut în rezervă, el acceptase acest post de încredere.

Oamenii din sat încercară în zadar să-l facă să spună ceva, curiozitatea lor rămase nesatisfăcută. El păstra tăcerea cu sfințenie. De asemenea, fu remarcat faptul că, în anumite momente, poate o dată pe an, și la diferite perioade, un domn sosea seara cu automobilul, dormea la castel și pleca în noaptea următoare; proprietarul, fără îndoială, care venea să discute cu Lebardon. Dar fără nicio certitudine. Nu se știa nimic în această privință.

Unsprezece ani mai târziu, jandarmul Lebardon muri.

Soția lui locuia acum singură în turnul de la intrare. La fel de tăcută precum soțul ei, ea nu spunea nimic despre ceea ce se petrecea în castel. Dar se întâmpla ceva?

Și se mai scurseră încă patru ani.

Capitolul II

Blonda Clara

Gara Saint-Lazare. Între grilajele care barau accesul pe peroane și ieșirile care duceau spre marea sală a Pașilor Pierduți, torentul de călători ce veneau și plecau se împărțea în șuvoaie de plecări și sosiri, se învolbura în iureșuri frenetice, se scurgea grăbit spre porți și spre culoare. Discuri, înzestrate cu ace imobile, indicau destinațiile. Angajații verificau și perforau biletele.

Doi bărbați, care nu păreau să participe la această grabă febrilă, rătăceau printre grupuri, afixând aerul distrat al unor plimbăreți cu preocupări complet străine de busculada mulțimii. Unul, masiv și puternic, cu un chip nu prea simpatic și o expresie dură; celălalt, fragil, subțiratic; amândoi având melon și mustăți.

Ei se opriră lângă o ieșire unde discul nu indica nimic și unde așteptau patru angajați. Bărbatul mai slab se apropie și întrebă politicos:

– La ce oră sosește trenul de 15 și 47?

Angajatul răspunse pe un ton sarcastic:

– La 15 și 47.

Domnul masiv ridică din umeri de parcă regreta prostia tovarășului său și, la rândul lui, întrebă:

– Este trenul dinspre Lisieux, nu-i așa?

– Trenul 368, de fapt, i se răspunse. Va fi aici în zece minute.

– Fără întârziere?

– Fără întârziere.

Cei doi se îndepărtară și se sprijiniră de un stâlp.

Se scuseră trei, patru, cinci minute.

– E enervant! spuse bărbatul masiv, nu-l văd pe tipul pe care trebuia să ni-l trimită Prefectura.

– Dar aveți nevoie de el?

– La naiba! Dacă nu aduce mandatul de reținere, cum vrei să facem cu călătoarea?

– Poate că ne caută. Poate că nu ne cunoaște.

– Idiotule! Că nu te cunoaște pe tine, Flamant, e un lucru firesc... Dar pe mine, pe Gorgeret, pe Inspectorul Principal Gorgeret, care, de când cu afacerea Volnic, este mereu în acțiune?

Cel numit Flamant, jignit, spuse:

– Afacerea de la castelul din Volnic este veche. Cincisprezece ani!

– Și furtul din strada Saint-Honoré? Și cursa în care l-am prins pe Marele Paul? Astea îți amintesc de Cruciade? Nici măcar două luni de atunci!

– L-ați prins... l-ați prins... însă acum este tot liber...

– Însă eu mi-am făcut atât de bine treaba, că tot pe mine mă cheamă. Ia, uită-te și vezi dacă ordinul de serviciu nu mă desemnează nominal!

Scoase din portofel o hârtie pe care o despătură și pe care citiră împreună:

Prefectura Poliției, 4 iunie

Ordin de Serviciu

(Urgent)

Amanta Marelui Paul, denumită Blonda Clara, a fost văzută în trenul 368, care sosește din Lisieux la 15:47. Trimiteți-l imediat pe inspectorul principal Gorgeret. Un mandat de reținere îi va fi transmis la gara Saint-Lazare, înaintea sosirii trenului.

Semnalmentele domnișoarei: păr blond ondulat, ochi albaștri. Între 20 și 25 de ani. Drăguță. Îmbrăcată simplu. Aspect elegant.

– Vezi... este scris numele meu. Cum eu m-am ocupat mereu de Marele Paul, mi-au încredințat-o și pe amica lui.

– O cunoașteți?

– Nu prea. Totuși, am zărit-o o clipă când am dăruit ușa camerei în care îi prinsesem în cursă pe ea și pe Marele Paul. Doar că am avut ghinion în ziua aceea. În vreme ce-l încătușam pe el, ea a sărit pe fereastră. Și, cât am alergat eu după ea, Marele Paul și-a luat tălpășița.

– Păi, erați singur?

– Eram trei. Dar Marele Paul a început prin a-i adormi pe ceilalți doi.

– E un tip dur.

– Însă eu îl prinsesem!...

– În locul dumneavoastră, eu nu l-aș fi lăsat.

– În locul meu, bătrâne, ai fi fost adormit, precum ceilalți doi. De altfel, ești cunoscut ca fiind un idiot.

Acesta era un argument decisiv pentru inspectorul principal Gorgeret, pentru care subalternii săi erau toți niște idioți și care, el însuși, se lăuda că nu dădea niciodată greș și că avea mereu ultimul cuvânt în tot ceea ce întreprindea.

Flamant păru a se înclina și rosti:

– La urma urmei, ați avut noroc. Drama din Volnic, pentru început... Astăzi, poveștile cu Marele Paul și Clara... Știți ce-i lipsește colecției dumneavoastră?

– Ce?

– Arestarea lui Arsène Lupin.

– Pe asta am ratat-o de două ori la mustață, mormăi Gorgeret, dar a treia oară va fi cu noroc. Cât despre drama

din Volnic, încă sunt cu ochii pe acel caz... cum sunt cu ochii și pe Marele Paul. În ceea ce-o privește pe Blonda Clara...

El apucă brațul colegului său.

– Atenție! Uite trenul!

– Și nu aveți mandatul!

Gorgeret privi împrejur. Nimeni nu se îndrepta spre el. Ce ghinion!

Între timp, la capătul uneia dintre linii, apăru silueta masivă a unei locomotive. Trenul se întinse puțin câte puțin de-a lungul peronului, apoi se opri. Ușile se deschiseră și mulțimi de oameni inundară peronul.

La ieșire, masa de călători se canaliza și se organiza sub acțiunea controlorilor. Gorgeret îl împiedică pe Flamant să înainteze. La ce bun? Era singura ieșire și grupurile erau obligate să se despartă. Fiecare persoană trecea pe rând. În cazul acesta, cum să nu observi o femeie ale cărei semnalmente erau atât de limpede descrise?

De fapt, ea apăru și convingerea celor doi polițiști fu imediată. Era ea, femeia semnalată. Era, fără pic de îndoială, cea care se numea Blonda Clara.

– Da, da, murmură Gorgeret. O recunosc. Ah! afurisito, nu-mi mai scapi!

Figura ei era cu adevărat drăguță, pe jumătate surâzătoare, pe jumătate speriată, cu păr blond ondulat, cu ochi al căror albastru viu se distingea de departe și cu dinți a căror albeață strălucea sau se ascundea după mișcările unei guri care părea mereu gata să râdă.

Purta o rochie gri cu guler de stofă albă, care îi dădea un aer de elevă de pension. Atitudinea ei era discretă, de parcă încerca să se ascundă. Avea o valiză de dimensiuni reduse și o geantă de mână, ambele obiecte bine întreținute, dar foarte modeste.

– Biletul dumneavoastră, domnișoară?

– Biletul meu?

Era o treabă complicată. Biletul ei? Unde îl pusese? Într-un buzunar? În geantă? În valiză? Intimidată, jenată de oamenii pe care-i făcea să aștepte și care se amuzau de stânjeneala ei, ea lăsă jos valiza, deschise geanta și, în cele din urmă, găsi biletul, prins cu acul sub căptușeala uneia dintre mâneci.

Apoi, croindu-și drum printre cele două rânduri care se formaseră, ea trecu.

– La naiba! mormăi Gorgeret, ce ghinion că n-am mandatul! Am fi prins-o!

– Prindeți-o totuși!

– Ești prost! O s-o urmărim. Și, fără mișcări greșite, da? Stăm lipiți de călcâiele ei.

Gorgeret era destul de versat în „lipitul de călcâiele” unei persoane tinere care deja îi scăpase printre degete cu atâta viclenie și căreia nu trebuia să-i trezească bănuieli. El se ținea la distanță și observa ezitarea, mimată sau firească, a Blondei Clara, care căuta să se orienteze precum cineva care intră pentru prima oară în Sala Pașilor Pierduți. Ea nu îndrăznea să ceară indicații și mergea în derivă spre o țintă necunoscută. Gorgeret mormăi:

– Tare isteț!ă!

– De ce?

– N-o să mă facă ea să cred că nu știe cum să iasă din gară! Deci, dacă ezită, este pentru că se gândește c-ar putea fi urmărită și că trebuie să-și ia măsuri de precauție.

– De fapt, observă Flamant, se poartă de parcă ar fi vânată. Drăguță, totuși... Și cât este de grațioasă!...

– Nu te ambala, Flamant! E o fată foarte curtată. Marele Paul e nebun după ea. Ia, uite că a găsit scara... Să ne grăbim!

Ea coborî și ajunse afară, în șoseaua Rome. Chemă un taxi.

Gorgeret se grăbi. O văzu scoțând din geantă un bilet de pe care îi citi adresa șoferului. Cu toate că vorbea încet, el auzi:

– Duceți-mă la Cheiul Voltaire, numărul 63.

Și ea urcă. La rândul lui, Gorgeret făcu semn unei mașini. Dar, în aceeași clipă, trimisul Prefecturii, pe care el îl aștepta atât de nerăbdător, îl acostă.

– Ah, dumneavoastră erați, Renaud? Aveți mandatul?

– Iată-l, făcu agentul.

Și dădu câteva explicații suplimentare pe care le primise pentru Gorgeret.

Când acesta din urmă fu liber, observă că taxiul pe care îl chemase se îndepărtase și că taxiul în care era Clara virase la colțul pieței.

El mai pierdu încă trei sau patru minute. Dar ce conta? Știa adresa!

– Șofer, îi spuse el celui ce apăru, condu-ne pe Cheiul Voltaire, la numărul 63!

Cineva se învârtise în jurul celor doi inspectori încă din clipa în care, sprijiniți de stâlp, ei urmăreau sosirea trenului 368. Un bărbat destul de în vârstă, cu chipul slab și nebarbierit, cu tenul negricios, îmbrăcat cu un pardesiu măsliniu prea lung pentru el și peticit. Acest bărbat reuși, fără a fi observat de inspectori, să se strecoare aproape de mașină în momentul în care Gorgeret rostea adresa.

La rândul lui, el sări într-un taxi și ordonă:

– Șofer, pe Cheiul Voltaire, numărul 63!

Capitolul III

Domnul de la mezanin

Pe cheiul Voltaire, la numărul 63, se află o clădire particulară care își înalță de-a lungul Senei fațada ei veche cu ferestre foarte înalte. Parterul, aproape tot, și trei sferturi din mezanin sunt ocupate de magazinele unui anticar și de cele ale unui librar. La primul și la al doilea etaj, se află vastul și luxosul apartament al marchizului d'Erlemont, a cărui familie posedă imobilul de mai bine de un secol. Foarte bogat cândva, ceva mai strâmtorat acum din pricina speculațiilor la bursă, el a trebuit să-și restrângă stilul de viață și să reducă personalul.

Acesta este motivul pentru care el separase la mezanin o mică locuință independentă, compusă din patru încăperi, pe care agentul lui accepta s-o închirieze atunci când vreun doritor avea delicatețea să-i ofere un bacșiș serios. La vremea aceea, de vreo lună, locatarul era un oarecare domn Raoul, care nu dormea acolo decât rareori și nu venea să stea decât o oră sau două în fiecare după-amiază.

El locuia deasupra gheretei portăresei și dedesubtul camerelor care îi serveau secretarului marchizului. Se intra într-un vestibul întunecos, care dădea în salon. La dreapta, o cameră, la stânga, baia.

În după-amiaza aceea, salonul era gol. Acesta avea piese de mobilier nu prea numeroase și care păreau a fi adunate la întâmplare. Fără un aranjament anume. Fără

note personale. Impresia unei tabere în care te cazezi temporar și pe care o toană de moment te face să o părăsești imediat.

Între cele două ferestre care ofereau perspectiva încântătoare a Senei, se afla un fotoliu cu spatele la ușa de la intrare, lăsând să i se vadă spătarul uriaș, capitonat.

În fața acestui fotoliu, pe partea dreaptă, o mică masă rotundă cu picior susținea un cufăr care avea aspectul unei vitrine cu băuturi.

Orologiul prins în perete, într-o nișă îngustă, bătu de patru ori. Se scurseră două minute. Apoi, din tavan, se auziră trei lovituri, la intervale regulate, precum cele trei bătăi de gong care anunță, la teatru, ridicarea cortinei. Încă trei lovituri. Apoi, dintr-odată, răsunând de undeva dinspre vitrina cu băuturi, un țârâit precipitat, precum cel al unui telefon, dar discret, înfundat.

Apoi, din nou, liniște.

Și totul reîncepu. Trei lovituri de călcâi. Țârâitul surd al telefonului. Dar, de data aceasta, chemarea nu se opri, ci continuă să răsună din vitrina cu băuturi ca dintr-o cutie muzicală.

– Naiba naibii naibilor! Mormăi, în salon, glasul răgușit al cuiva trezit din somn.

Un braț apăru încet, în dreapta fotoliului uriaș întors către ferestre, un braț care se întinse spre cufărul de pe măsuță, un braț a cărui mână deschise capacul cufărului și apucă receptorul telefonului care se găsea înăuntru.

Receptorul fu dus în partea cealaltă a spătarului și glasul, mai clar, al domnului invizibil cufundat în adâncitura fotoliului mormăi:

– Da, eu sunt, Raoul... Nu poți să mă lași să dorm, Courville? Ce idee prostească să punem un mijloc de

comunicare între biroul tău și al meu! N-ai nimic să-mi spui, nu-i așa? Fir-ar..., eu dorm!

Închise. Dar loviturile de călcâi și apelul telefonic se repetară. Atunci, el cedă. Începu un dialog în surdină între domnul Raoul, de la mezanin, și domnul Courville, secretarul marchizului d'Erlemont.

– Vorbește! Ciripește! Marchizul este acasă?

– Da, și domnul Valthex tocmai pleacă de la el.

– Valthex! Valthex și astăzi?! La naiba! Personajul ăsta mi-e cu atât mai antipatic cu cât urmărește, evident, același scop ca și noi, dar el trebuie să-l cunoască, pe când noi habar n-avem. Ai auzit ceva prin ușă?

– Nimic.

– Tu nu auzi niciodată nimic! Atunci, de ce mă deranjezi? Lasă-mă să dorm, la naiba! N-am întâlnire decât la ora cinci, să merg la un ceai cu minunata Olga.

El închise din nou. Dar discuția telefonică trebuie să-l fi trezit de-a binelea, pentru că-și aprinse o țigară, fără a părăsi fotoliul.

Inele de fum albastru urcau pe deasupra spătarului. Orologiul arăta ora patru și zece.

Și, brusc, un țârâit electric, care venea din vestibul, de la ușa de la intrare. În același timp, între cele două ferestre, sub cornișă, un panou se mișcă, sub acțiunea, evident, a unui mecanism comandat de sonerie.

Un spațiu de formă dreptunghiulară, de mărimea unei mici oglinzi, se formă și, în el, o mică suprafață iluminată ca un ecran de cinema, care reflecta chipul fermecător al unei tinere blonde, cu părul ondulat.

Domnul Raoul sări în picioare, șoptind:

– Ah! Ce față drăguță!

O privi o secundă. Nu, în mod cert, nu o cunoștea... nu o mai văzuse vreodată.